

ТРИТЕ ПРАСЕНЦА

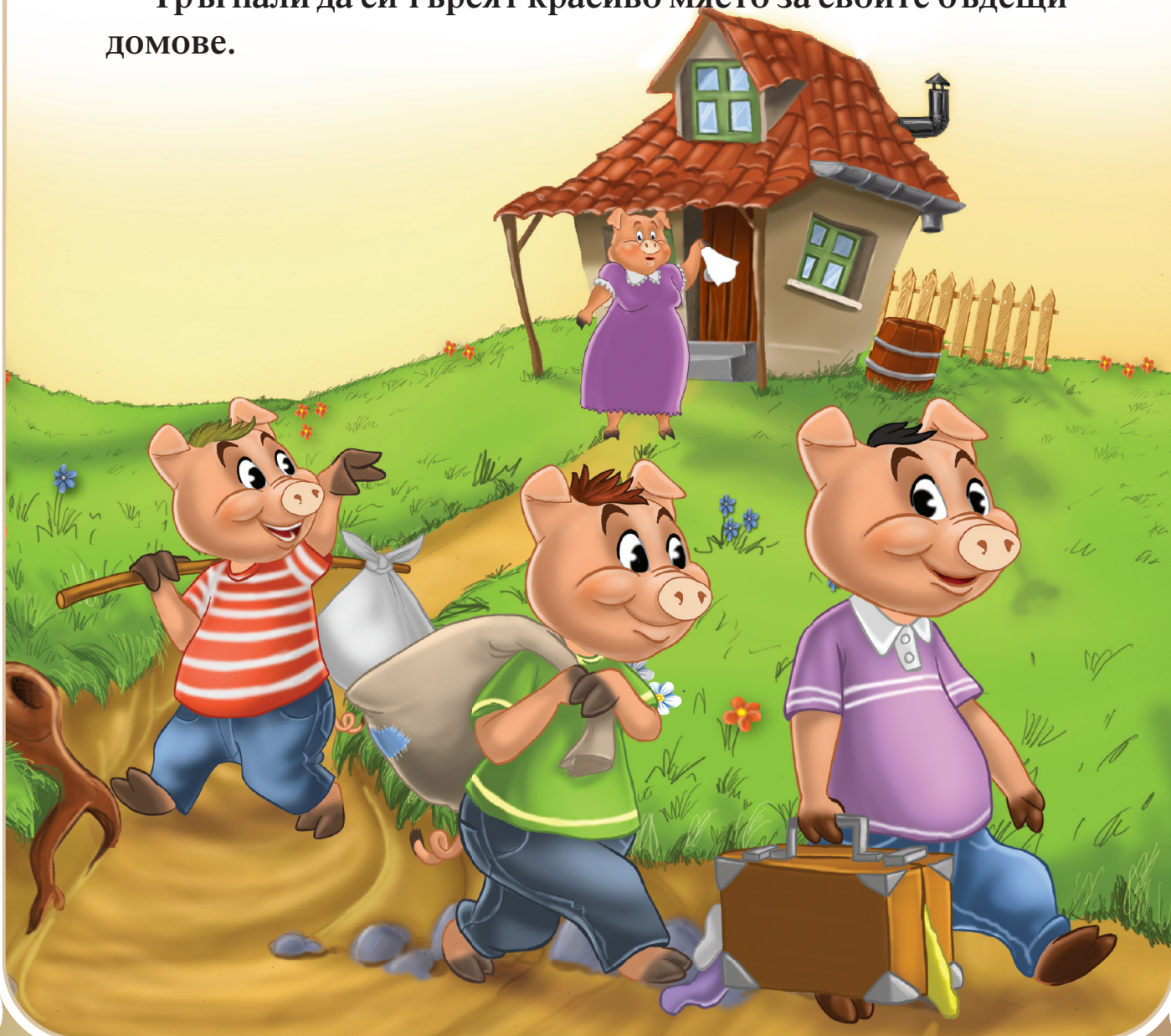
Мало едно време три прасенца, три братленца. Най-голямото било умно и усърдно, а двете по-малки – нехайни и мързеливи.

Тъй като не можела да ги изхрани, майка им ги пуснала да си търсят щастието по света.

Трите прасенца стигнали до една гора. Там живеел голям и кръвожаден вълк и всички се страхували от него.

След като дълго умували, прасенцата решили всяко от тях да си построи къщичка, за да се крие в нея от злия звяр.

Тръгнали да си търсят красиво място за своите бъдещи домове.

Накрая избрали една зелена поляна. Най-мъдрото прасенце решило да си построи тухлена къщичка. То изградило здрави стени, после направило красиви прозорци, а накрая вдигнало покрива и комина.

Къщичката станала много хубава.

Другите две прасенца, нали били мързеливи, решили да строят по по-лесен начин. Едното си събрало тръстикови клонки от езерото, закрепило ги надве-натри и така набързо вдигнало своята къщичка. Другото пък донесло слама от близката нива, преплело я оттук-оттам и готово. Така без много усилия си построило сламена колибка.

Когато приключили работата си, трите прасенца легнали да спят – всяко в своя дом. Лошият вълк обаче дебнел наблизо.

Щом прасенцата се унесли в сън, той застанал пред сламената колибка и извикал:

- Прасенце, отвори ми да вляза, защото умирам от глад.
- Не те пускам, върви си! – отговорило прасенцето.
- Така ли – изревал вълкът, надул бузи и духнал с все сила.

Сламата се разлетяла, а от къщичката не останала и следа. Подплашеното прасенце успяло да избяга и се втурнало към къщичката от клонки.

– Моля те, отвори ми да се скрия при тебе! – извикало то. Прасенцето от тръстиковата къщурка приютило братчето си.

След миг дотичал и вълкът.

– Прасенца, прасенца – извикал той. – Отворете ми

веднага, защото ще се разфуча и от къщичката ви нищо няма да остане!

– Няма да отворим – отвърнали прасенцата.

Тогава вълкът задухал и зафучал. Сякаш силен вятър се извил, а къщичката от клонки се разпаднала. Разпиляла се.

– Помощ! – развикали се двете братчета и се втурнали към тухлената къщичка. – Отваряй бързо! – закрещели те.

Третото прасенце се събудило и ги пуснало в своя дом. После здраво залостило вратата.

В това време вълкът се изправил пред вратата на тухлената къщичка и извикал:

– Прасенца, прасенца, отворете иначе ще се разфуча и къщичката ви ще стане на пух и прах!

– Няма да отворим – отвърнали прасенцата. – Къщичката ни е здрава и не можеш да я събориш.

– Така ли – рекъл вълкът, надул бузи и задухал с все сила. Нищо – тухлената къщичка въобще не помръдвала.

Тогава вълкът опитал с двойна сила – зафучал и забучал, сякаш ураган се извил. Но къщичката все така стабилно стояла на мястото си. Тогава най-голямото прасенце рекло:

– Я да дадем един добър урок на този зъл вълк!

Братчетата сложили в пещта котел с вода, а едното силно се провикнало:

– Дано вълкът не се досети да влезе при нас през комина!

Вълкът чул това и се хванал на уловката. Веднага се качил на покрива и започнал да се спуска през комина. Накрая скочил долу и цопнал право в котела с вряла вода.

Изревал от болка, а трите прасенцата побързали да го захлупят с капака. После трите братчета изнесли попарения и още замаян звяр навън и добре го наложили.

Горкият вълк обещал повече никога да не преследва и тормози прасенцата и избягал в друга гора.

ВЪЛКЪТ И СЕДЕМТЕ КОЗЛЕТА

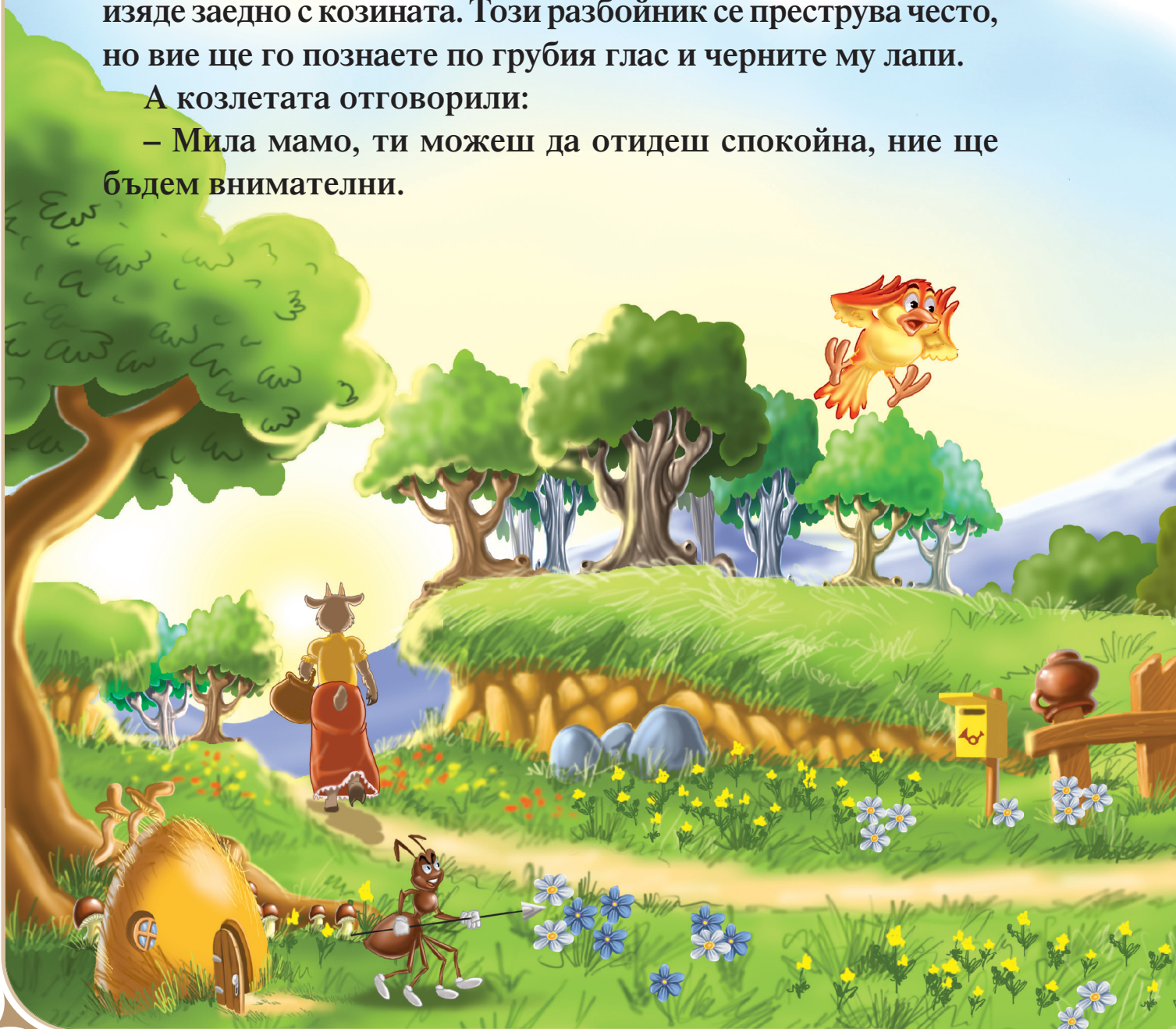
Живяла едно време стара коза. Имала си тя седем козлета. Дървената им къщичка била наред гората и козлетата не смеели да излизат сами навън, защото един страшен вълк дебнел наоколо.

Един ден козата решила да отиде в гората за храна, затова повикала седемте козлета и им казала:

– Мили деца, аз отивам в гората. Пазете се от вълка и внимавайте да не го пуснете въщи, защото ако влезе, ще ви изяде заедно с козината. Този разбойник се преструва често, но вие ще го познаете по грубия глас и черните му лапи.

А козлетата отговорили:

– Мила мамо, ти можеш да отидеш спокойна, ние ще бъдем внимателни.

Тогава старата коза изблеяла и тръгнала на път.
Скоро някой почукал на пътната врата и извикал:
– Мили дечица, отворете, аз съм майка ви. Донесох на
всяко от вас по нещо.

Но козлетата чули грубия глас и разбрали, че това е
вълкът.

– Няма да ти отворим! – извикали те. – Ти не си майка
ни. Нейният глас е нежен, а твоят – груб. Ти си вълкът.

Тогава вълкът отишъл при един бакалин, купил голямо
парче тебешир и го изял. От това гласът му станал тънък
и нежен. Върнал се той, почукал на вратата и извикал:

– Отворете, мили дечица. Аз съм вашата майка и нося
на всяко по нещичко.

Но вълкът бил сложил черната си лапа на прозореца. Щом я видели, козлетата извикали:

– Не, няма да ти отворим. Краката на майка ни не са черни като твоите. Ти си вълкът.

Тогава вълкът изтичал бързо при мелничаря и му наредил да го посипе с брашно. „Вълчо пак иска да измами някого“, помислил си мелничарят и отказал, но вълкът го заплашил, че ще го изяде. Уплашил се мелничарят и посипал вълка с брашно. След това злодеят пак отишъл до къщичката, почукал и казал:

– Милички дечица, отворете. Майка ви се върна и носи на всекиго по нещо.

– Най-напред си покажи лапата – извикали козлетата.

Тогава вълкът сложил на прозореца побелялата си лапа. Като я видели, козлетата повярвали, че всичко каквото казва е истина и му отворили вратата.

В стаичката, обаче, влязъл вълкът. Нещастните козленца се уплашили и хукнали да се крият. Едно от тях скочило под масата, друго – в кревата, трето – в печката, четвърто – в кухнята, пето – в долапа, шесто – под коритото, а седмото се скрило в кутията на стенния часовник.

Но вълкът започнал да души и малко по малко намерил всичките, като направо ги изгълтал. Не успял да намери само най-малкото, което се скрило в кутията на часовника.

След като се наситил, той излязъл навън, легнал под едно дърво на зелената поляна и заспал.

Не след дълго козата се завърнала от гората и какво да види. Вратата широко отворена, а вътре всичко разхвърляно. Потърсила децата си, но не могла да намери нито едно. Тогава започнала да ги вика по име. Никой не се обадил и чак когато стигнала до най-малкото, отговорил ѝ тъничък гласец:

– Мила мамо, скрито съм в кутията на часовника.

Като чула това, козата го измъкнала и то ѝ разказало как вълкът дошъл и изял всичките му братчета и сестрички. Старата коза се завайкала, но нямало какво да се прави.

Неочаквано, когато стигнали до поляната, те видели, че вълкът лежи под едно дърво и хърка така, че клоните над главата му треперят. Огледали го добре от всички страни и забелязали, че в пълния му корем нещо мърда.

„Боже мой – помислила си козата, – нима бедните ми козленца, които този звяр е изгълтал, са още живи?“

Взела тя ножица и започнала да реже стомаха на звяра, а отвътре едно след друго изскочили и шестте козлета – всичките живи и здрави, защото вълкът от глад и лакомия ги бил изгълтал цели. После козлетата събрали камъни и напълнили стомаха на вълка, а козата бързо го зашила.

Щом се наспал, вълкът станал и понеже чувствал силна жажда от камъните в стомаха си, решил да отиде до реката и да се напие. Но когато се навел над водата, камъните натежали, съборили го и той се удавил.

Като видели това, седемте козлета заскачали радостно заедно с майка си и завикали:

– Вълкът умря! Вълкът умря!

КОСЕ БОСЕ И ЛИСИЦАТА

Свило си Косе Босе гнездо на едно дърво, снесло си яйчица и започнало да ги мъти. Научила това Кума Лиса и дошла под гнездото.

– Косе Босе, дай ми едно яйчице, че ми дойдоха така и бате на гости. Ще им направя чорбича.

– Не мога, Лисо – отговорило косето, – мътя си пиленца.

– Дай ми веднага яйчице! – ядосала се лисицата, – иначе ще ти отсека дървото – и замахнала с голямата си опашка.

Косето се уплашило и ѝ дало едно яйчице.

На другия ден Кума Лиса пак се изправила под дървото.

– Косе Босе, дай ми едно яйчице, че ми дойдоха тате и мама на гости. Ще им направя чорбица.

Косето пак ѝ дало. И така то давало, давало – всяка сутрин. Останало му едно яйчице.

Но лисицата дошла и пак поискала яйчице.

– Нямам вече яйчица за даване, Кума Лисо! – отвърнало Косе Босе. – Само едно ми остана.

– Щом нямаш, утре ще дойда и ще ти отсека дървото с голямата си опашка – рекла Кума Лиса и си отишла.

Нямало какво да направи косето и взело да плаче. Точно тогава край дървото минало едно ловджийско куче.

– Защо плачеш, Косе Босе? – попитало то.

– Как да не плача. Всяка сутрин Кума Лиса ми взима по едно яйце. Давах, давах – остана ми само едно – най-хубавото. Ако не ѝ го дам, ще ми отсече дървото с опашката си.

– Не плачи, Косе Босе – рекло кучето. – Аз ще се заровя тук в шумата. Когато дойде лисана и ти поиска яйце, ти кажи: „Нямам яйчица за даване, Лисо. Но ей там в шумата се е скрило едно диво петле. Хвани него!“

Тъкмо кучето се скрило в шумата и ето дошла лисицата. Размахала опашка и извикала:

– Косе Босе, дай ми едно яйчице или ще ти отсека дървото.

– Нямам яйчица за даване, Лисо – отговорило косето.

– Но ей там в шумата се е скрило едно диво петле. Хвани него!

– Къде се е скрило? – попитала Кума Лиса.

– Ей там в шумата, виж че му се показва опашката.

Лисицата взела да рови шумата, а кучето изведнъж изскочило и я подгонило.

Хукнала да бяга Кума Лиса, колкото сили има. Кучето я гони – тя бяга, кучето я гони – тя бяга.

Накрая лисана успяла да стигне дупката си и се скрила вътре.

Кучето седнало отвън да дебне, а Лиса, като си мислела, че то си е отишло, взела да пита крачката си.

– Вие, крачета, когато ви гонеше злото куче, какво казвахте?

– Беж, Лиске, да бягаме! Беж, Лиске, да бягаме! Тъй викахме – рекли крачката.

– Мили, крачета, кака ще ви купи ботушки. Ами вие, ръчички, какво казвахте?

– Беж, Лиске, да бягаме! Беж, Лиске, да бягаме!

– Мили ръчички, каква ще ви купи ръкавички. Ами ти, опашко, какво викаше?

– Дръж, куче, Лиса за опашката. Дръж, куче, Лиса за опашката!

– А, така ли? Сега ще те дам на кучето.

Лисицата си подаде опашката от дупката, а кучето я захапало и започнало да я тегли.

– Корен теглиш, куче, не опашка – извикала Кума Лиса.

Кучето обаче не се хванало на лъжата. Изтеглило лисицата от дупката, хубаво я напердашило и я прогонило от гората. А Косе Босе си измътило едно много сладко косенце, което всяка вечер заспивало с тази приказка в топлото гнездо.

СЛИВИ ЗА СМЕТ

Един селянин намислил да ожени сина си за добро и работно момиче. Натоварил кола със сливи. Тръгнал по селата да ги продава.

– Хайде, сливи за смет, сливи за смет! – викал селянинът и карал колата по улиците.

Разбързали се жени, моми, баби да метат къщите. Надпреварвали се коя повече смет да събере, та повече сливи да вземе. Носят и се хвалят:

– Я погледнете, цял чувал смет събрах из къщи! Добре, че дойде такъв глупав сливар, та да му я дадем за сливи!

Селянинът вземал смет, давал сливи. По едно време дошло хубаво момиче, било бедничко облечено, но спретнато и чисто. То застанало отстрани и гледало как жените се надпреварват да продават смет за сливи.

– Хайде, девойче, не стой отстрани, ами давай колкото смет си събрала, че току виж, сливите свършили! – рекъл селянинът.

Девойката с треперещи ръце разгърнала престилката, а там имало едва една шепа смет.

– Е-е, хубава девойко, много малко си събрала! – казал сливарят. – За толкова смет колко сливи да ти дам? Та то няма да има и да ги опиташ. Иди, иди, донеси още смет!

– Нямаме повече смет, чичо – приплакало момичето. – То и това, дето нося, не е от нашата къща, ами ходих да помагам на съседите да изметат, та ми дадоха това за помощта.

Селянинът, като чул това, много се зарадвал.

– Ха така! Да си жива и здрава. Такава работна мома като тебе ще има да яде сливи, колкото си иска. Ти ще ми станеш снаха и ще бъдеш добра къщовница – рекъл сливарят и я взел за снаха.

ХИТЪР ПЕТЪР И СЯНКАТА МУ

Отишъл веднъж нашият Хитър Петър на панаир. Спрял пред една готварница и надникнал през отворената врата. Вътре гостилничарят, опретнал ръкави, подклаждал десетина тенджери с яденета. Хитър Петър бил гладен, но си нямал пари. Какво да направи? В торбичката си той носел само сух хляб. Извадил си крайщника и протегнал ръка към една от тенджерите, от която излизала най-гъста пара. Подържал хляба си над тенджерата, докато се понакваси от парата и поомекне. Сетне си го изял сладко-сладко и си тръгнал.

Гостилничарят, който го наблюдавал, му пресякъл пътя:

– Хей, мой човек, къде тръгна, без да платиш?

– Не видя ли, че опитах само парата на тенджерата ти?

– Пàра, пàра, но и тя струва пари. Аз за тая пàра, дето я изяде със сухия си хляб, дърва съм горил, вода съм носил, тенджерата съм подклаждал! – занарежда гостилничарят.

– Брате – рекъл кротко Хитър Петър, – разбирам, но какво да ти дам, като нямам пукната пара?

– Щом нямаш пари, ще изядеш десет тояги, че да запомниш кога си лапал чужда пàра! – развикал се гостилничарят, а пред готварницата се събрала навалица.

– Удряй! – рекъл Хитър Петър и застанал на слънце.
– Вземи тоягата и удряй, но си отваряй очите да не ме докоснеш, тъй както аз не докоснах яденето ти.

– Какво да удриям? – смаял се гостилничарят.

– Удари десет тояги на сянката ми!

Всички наоколо прихнали да се смеят. Гостилничарят се скрил засрамен в гостилницата.

СЪДЪРЖАНИЕ

Червената шапчица	
<i>Шарл Перо</i>	5
Спящата красавица	
<i>Шарл Перо</i>	11
Принцесата върху граховото зърно	
<i>Х. Кр. Андерсен</i>	22
Синята брада	
<i>Шарл Перо</i>	24
Принцесата мишка	
<i>Френска народна приказка</i>	33
Принцът жаба	
<i>Братя Грим</i>	40
Малечко Палечко	
<i>Шарл Перо</i>	44
Магарешка кожа	
<i>Шарл Перо</i>	55
Пепеляшка	
<i>Шарл Перо</i>	67
Котаракът в чизми	
<i>Шарл Перо</i>	79
Рапунцел	
<i>Братя Грим</i>	87
Златокоска и трите мечки	
<i>Лев Толстой</i>	94
Майчина сълза	
<i>Ангел Каралийчев</i>	98

Дивите лебеди	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	102
Баба Хола	
<i>Братя Грим.....</i>	111
Дядовата ръкавичка	
<i>Елин Пелин.....</i>	118
Рибарят и златната рибка	
<i>Братя Грим.....</i>	122
Цветята на малката Ида	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	125
Дядо вади ряпа	
<i>Българска народна приказка</i>	130
Малката русалка	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	132
Тримата братя и златната ябълка	
<i>Българска народна приказка</i>	142
Грозното патенце	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	147
Неродена мома	
<i>Българска народна приказка</i>	156
Палечка	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	163
Педя човек – лакът брада	
<i>Българска народна приказка</i>	174
Златното момиче	
<i>Българска народна приказка</i>	179
Малката кибритопродавачка	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	185

Келчо и царската дъщеря	
<i>Българска народна приказка</i>	190
Снежната кралица	
<i>Х. Кр. Андерсен.....</i>	197
Болен здрав носи	
<i>Българска народна приказка</i>	208
Снежанка	
<i>Братя Грим.....</i>	214
Василиса Прекрасна	
<i>Руска народна приказка.....</i>	224
Красавицата и Звяра	
<i>Френска народна приказка.....</i>	236
Житената питка	
<i>Ангел Каралийчев</i>	244
Трите прасенца	
<i>Английска народна приказка</i>	251
Вълкът и седемте козлета	
<i>Братя Грим.....</i>	256
Косе Босе и лисицата	
<i>Българска народна приказка</i>	261
Сливи за смет	
<i>Българска народна приказка</i>	266
Хитър Петър и сянката му	
<i>Българска народна приказка</i>	268